Το στοίχημα στο Κυπριακό

Της Δωρας Αντωνιου

Οι προχθεσινές εκλογές στα Κατεχόμενα αποτελούν μια ακόμα ψηφίδα στην εικόνα που διαμορφώνεται στην Κύπρο, εν όψει της αναμενόμενης για τον Οκτώβριο επανάληψης των συνομιλιών για το Κυπριακό. Αθήνα και Λευκωσία παγίως εκφράζουν τη θέση ότι «το κλειδί της λύσης βρίσκεται στην Αγκυρα», ωστόσο, όσο κι αν αυτή η θέση είναι βάσιμη, καθώς ποτέ η τουρκοκυπριακή οντότητα δεν επέτυχε να απεγκλωβιστεί από τον σφιχτό εναγκαλισμό της Τουρκίας, ο εσωτερικός συσχετισμός δυνάμεων στην τουρκοκυπριακή πλευρά σαφώς «χρωματίζει» την κατεύθυνση και την ποιότητα των διαπραγματεύσεων, ενώ αποτυπώνει και τις διαθέσεις της τουρκοκυπριακής κοινότητας. Τα πρώτα συμπεράσματα από την εκλογική αναμέτρηση της Κυριακής συντείνουν στην άποψη ότι η τουρκοκυπριακή Δεξιά είναι η μεγάλη χαμένη, καθώς το Κόμμα Εθνικής Ενότητας (UBP) έλαβε μόλις το 27,3% των ψήφων, έναντι 38,37% του κεντροαριστερού Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος (CTP), ο ηγέτης του οποίου, Οζκάν Γιοργκαντζίογλου, θα λάβει εντολή σχηματισμού κυβέρνησης. Ο πρώην «πρωθυπουργός» της κατοχικής κυβέρνησης, Ιρσέν Κιουτσούκ, που αποκαθηλώθηκε έπειτα από πρόταση μομφής, δεν κατάφερε καν να εκλεγεί.

Η νίκη στις εκλογές του κ. Γιοργκαντζίογλου, ο οποίος θεωρείται ήπιων τόνων, με δημοκρατικό, κεντροαριστερό προφίλ, εκτιμάται ότι δεν θα αφήσει ανεπηρέαστη τη θέση που θα διαμορφώσει η τουρκοκυπριακή ηγεσία εν όψει της επανέναρξης των διαπραγματεύσεων για το Κυπριακό. Σίγουρα, ο κ. Ερογλου θα λάβει υπόψη το γεγονός ότι δεν βρίσκεται στην εξουσία πλέον ένα δεξιό κόμμα. Ο ίδιος ο ηγέτης του CTP, σε συνέντευξη που είχε παραχωρήσει στην έκδοση της «Κ» στην Κύπρο, είχε ταχθεί υπέρ της άμεσης επίλυσης του Κυπριακού, με βάση το δικοινοτικό και ομοσπονδιακό μοντέλο.

Οι εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή, με τους φόβους γενικευμένης αστάθειας να κλιμακώνονται και τα αξιόλογα κοιτάσματα υδρογονανθράκων στην κυπριακή ΑΟΖ, αλλά και γενικότερα στη λεκάνη της νοτιοανατολικής Μεσογείου, η αξιοποίηση των οποίων, τονίζεται από όλους τους διεθνείς παράγοντες, ότι θα είναι πιο εύκολη εάν επιλυθεί το Κυπριακό, ωθούν την κινητικότητα που αναπτύσσεται.

Στη Λευκωσία ξορκίζουν το «φάντασμα» του σχεδίου Ανάν, επισημαίνοντας σε κάθε ευκαιρία ότι αυτό αποδοκιμάστηκε και έχει αποσυρθεί. Ωστόσο, είναι κοινός τόπος ότι, στις δεκαετίες διαπραγματεύσεων για την επίλυση του Κυπριακού, σχεδόν κάθε πιθανή φόρμουλα έχει συζητηθεί και, χωρίς να ομολογείται, θεωρείται βέβαιο ότι όποια πρόταση έρθει θα έχει αρκετά κοινά στοιχεία με το σχέδιο Ανάν.

Εν όψει της επανάληψης των διαπραγματεύσεων, το μεγαλύτερο στοίχημα για όλους δείχνει να είναι η αποσύνδεση της νέας προσπάθειας από εκείνη του 2004. Οι Ελληνοκύπριοι θα πρέπει να πεισθούν να δουν την όποια νέα πρόταση ξέχωρα από το αρνητικά φορτισμένο σχέδιο Ανάν. Οι Τουρκοκύπριοι και η Αγκυρα καλούνται να εγκαταλείψουν τη θέση ότι είχαν δεχθεί εκείνο το σχέδιο και, άρα θα πρέπει να επιβραβευθούν για τη στάση τους τότε. Η διεθνής κοινότητα θα πρέπει να πείσει για την ειλικρίνεια των προθέσεών της, αντλώντας διδάγματα από τους χειρισμούς του 2004.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Ζούμε σ' έναν παράδεισο

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - ΤΕΤΡΑΔΗΣ

Για όσους ρωτούν πότε η χώρα θα βγει από τη σημερινή υποβαθμισμένη κατάσταση, στην οποία βρίσκεται, η απάντηση ακολουθεί έπειτα από την παράθεση ορισμένων βασικών πραγματικών περιστατικών.

Μέχρι την ημέρα που η Ελλάδα υποτάχτηκε στην τρόικα οι ελληνικές κυβερνήσεις έχτιζαν περισσότερο μια χώρα εύκολης και ανώδυνης κατανάλωσης χρήματος, παρά μία χώρα παραγωγής. Ετσι, οι εργοστασιακές δομές για εγχώρια ή εξαγώγιμα προϊόντα διαρκώς έφθιναν, η αγροτική παραγωγή στηριζόταν περισσότερο στη νοοτροπία της επιδότησης παρά της ανάπτυξης, η κατασκευή (έργα και οικιστική) κατάντησε να είναι η ατμομηχανή της οικονομίας με υπέρογκο, εύκολο δανεισμό και με υπερτιμολογήσεις.

Ο τομέας των υπηρεσιών ήταν πανάκριβος, χωρίς αντίστοιχες παροχές, και ο τουρισμός λειτουργούσε στον αυτόματο πιλότο, στηριγμένος όχι σε μία συνολική, σχεδιασμένη πολιτική, αλλά στην τυχάρπαστη δραστηριότητα μικροϊδιοκτητών ενοικιαζόμενων δωματίων και λίγων κεφαλαιούχων, που δραστηριοποιούνταν αυτόνομα, και συχνά όχι καθαρά.

Η παροχή Υγείας και Παιδείας είχε απαξιωθεί, με τους προμηθευτές και πλήθος γιατρών να κάνουν πάρτι σε βάρος της τσέπης του κοινωνικού συνόλου και με τη διδασκαλία μαθητών και φοιτητών στο ναδίρ της ποιότητας.

Ολα τα παραπάνω μοιάζουν σήμερα παράδεισος σε σχέση μ' αυτό που ζει τώρα η χώρα! Αλλά και το σήμερα θα μοιάζει παράδεισος σε σχέση με το τι θα ζει αύριο η χώρα. Ο λόγος είναι απλός:

Οι κυβερνήσεις των τριών τελευταίων ετών αντί να παλεύουν να χτίσουν ένα κράτος με κριτήρια την εξυπηρέτηση των αναγκών του κοινωνικού συνόλου και του πολίτη, παλεύουν για να εξυπηρετήσουν τις λογιστικές απαιτήσεις της τρόικας ή για να σώσουν την κομματική τους πελατεία, καταστρέφοντας έτσι ακόμα περισσότερο το ήδη αντιπαραγωγικό κράτος. Θα μπορούσε κανείς να γράψει τόμους για να τεκμηριώσει τις παραπάνω πραγματικότητες, αλλά και μόνο η περίπτωση της δημόσιας διοίκησης αρκεί.

Τα τελευταία τρία χρόνια, περίπου 1.000.000 υπάλληλοι, οι οικογένειές τους και εκατοντάδες χιλιάδες άλλοι Ελληνες πολίτες, που εξαρτώνται άμεσα από τη λειτουργία του Δημοσίου, ζουν μια προσβολή της ωριμότητας και της νοημοσύνης.

Κάθε κίνηση που γίνεται δεν έχει γνώμονα την καλύτερη λειτουργία του συστήματος, αλλά την ικανοποίηση (ή το ξεγέλασμα) των αριθμητικών απαιτήσεων της τρόικας! Η κάθε κυβέρνηση δεν δρα για να δημιουργήσει αξιόμαχες και καλύτερες υπηρεσίες, αλλά για να κουρέψει, κόψει, μετακινήσει, αποστρατεύσει αριθμούς. Οχι ανθρώπους! Διαθεσιμότητες και κινητικότητες εφευρίσκονται ως έννοιες για να ξεγελάσουν υπαλλήλους και δανειστές. Οι δύο εταίροι, κυβέρνηση και τρόικα, κάθονται απέναντι στο τραπέζι, σ' ένα σκηνικό που περισσότερο θυμίζει το παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι, παρά σ' ένα σκηνικό που αρμόζει σε κυβέρνηση πολιτών απέναντι σε εκπροσώπους κεφαλαίων.

Κάθε έννοια σοβαρότητας έχει καταλυθεί, όταν από τη μία πλευρά οι ανεδαφικές απαιτήσεις, αντί να συναντήσουν σοβαρές και τεκμηριωμένες απαντήσεις ανάπτυξης κράτους, συναντούν είτε στάση μαθητή που ψελλίζει βλακώδεις δικαιολογίες στη δασκάλα είτε πειθήνιες τρομαγμένες αναδιπλώσεις τρομαγμένου ιθαγενούς.

Το αποτέλεσμα είναι να διαλύεται χωρίς κανένα σχέδιο επιδιόρθωσης το ήδη από πριν άρρωστο ελληνικό οικοδόμημα. Διαλύεται αργά, βασανιστικά και στη θέση του σωρεύονται ερείπια. Τίποτε νέο. Τίποτε χρήσιμο. Τίποτε παραγωγικό για τους πολίτες αυτής της χώρας.

Οι οποίοι πιστεύουν ότι ζουν έναν μεσαίωνα, χωρίς να ξέρουν ότι ο σημερινός μεσαίωνας είναι παράδεισος μπροστά στο μεσαίωνα που φέρνει αυτή η νοοτροπία. Γιατί εδώ δεν ασκείται πολιτική. Νοοτροπία διαιωνίζεται.

Η ΑΥΓΗ

Ο καλός μαθητής Στουρνάρας...

Μαύρο φθινόπωρο έρχεται για τη χώρα μας, με τη συγκυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου να επιδιώκει πλήρη υλοποίηση των επαχθών μνημονιακών εντολών, όπως την «παρουσιάζει» στην προχθεσινή του συνέντευξη ο καλός μαθητής του Σόιμπλε, κ. Στουρνάρας.

Ο θαυμαστής του Σόιμπλε -κατά δήλωσή του- υπουργός Οικονομικών της χώρας μας, χωρίς να αναφερθεί στην κοινωνική και οικονομική ισοπέδωση που επιφέρει η ακραία μνημονιακή συνταγή που εφαρμόζει, κάνει λόγο για «σκληρή διαπραγμάτευση» με την τρόικα τον Σεπτέμβριο, προφανώς στα... πρότυπα της άτακτης υπαναχώρησης μέσα στη Βουλή(!), όταν ο κ. Κεδίκογλου παραδέχθηκε ότι λόγω απαίτησης της τρόικας έδιωχναν και τους έχοντες διδακτορικό, μεταπτυχιακό κ.λπ.! Ομολογεί ότι δεν γνωρίζει αν θα προκύψει δημοσιονομικό κενό και... προειδοποιεί ότι πρέπει να καλυφθεί με «μεγάλη αναδιάρθρωση του δημόσιου τομέα». Αν δεν καταλάβατε, εννοεί το σχέδιο ολικής αποσάθρωσης σε ό,τι έχει απομείνει ώστε να εκτελέσει το ακραίο έργο λιτότητας στο ακέραιο!

Τώρα, αν χρειάζονταν κάποιες, έστω, αναφορές στο τεράστιο θέμα του 1,5 εκατομμυρίου ανέργων, δεν υπήρξαν. Προφανώς το θέμα θα το «αντιμετωπίσουν» άλλοι. Προφανώς όσο άτεγκτα εφαρμόζει τις εντολές των δανειστών η «συμπάθεια του Σόιμπλε», βρίσκει «μόνο φίλους» στο Eurogroup και δεν τον απασχολεί η αγανάκτηση του λαού που υποφέρει, διότι ο κ. Στουρνάρας θεωρεί ότι «ο κόσμος αναγνωρίζει πως είναι δυσάρεστα τα μέτρα, αλλά είναι αναγκαία».

Ο υπουργός Οικονομικών μας δηλώνει ότι «η πατρίδα τού ζήτησε να πάρει τα όπλα, μάλλον όμως τα έστρεψε στο κοινωνικό σύνολο αντί στις αιτίες των χρεωκοπημένων πολιτικών. Ξεπερνά μάλιστα κάθε όριο εξουσιαστικής αυταρέσκειας όταν ισχυρίζεται «ότι δεν είναι πολιτικός και λέει την αλήθεια» και με τον τρόπο αυτόν «περνάει την πολιτική» του!

Το όνειρο θερινής νυχτός της συγκυβέρνησης και του υπουργού της επί των οικονομικών μόνο εφιάλτη αποτελεί για όλους μας. Όσο συνεχίζουν με την ίδια αλαζονεία, αυταρχισμό και μνημονιακή υποτέλεια να εκτελούν την καταστρεπτική συνταγή τους, μόνο την επιτάχυνση του τέλους τους θα φέρουν, μπροστά στη διογκωμένη οργή, την αντίσταση και τον αγώνα της κοινωνίας.

Η πολιτική ανατροπή των αποτυχημένων, πρόχειρων και ευπειθών προθύμων της τρόικας είναι αναγκαία για την άμεση αντιστροφή πορείας στη χώρα μας, στην Ευρώπη.

ΤΟ ΒΗΜΑ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

Ο επιχειρηματικός «συνεταιρισμός» Κράτους - Εκκλησίας για την από κοινού αξιοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας είναι ένα μεγάλο βήμα που θα έπρεπε να είχε γίνει εδώ και πολλά χρόνια. Οπως είναι γνωστό, το Κράτος έχει αναλάβει τη μισθοδοσία των ιερέων. Την ίδια στιγμή, η Αρχιεπισκοπή Αθηνών – όπως και οι μητροπόλεις και τα μοναστήρια – διαθέτει σημαντική ακίνητη περιουσία, η οποία παραμένει αναξιοποίητη. Μάλιστα, σε αρκετές περιπτώσεις αυτό συμβαίνει με ευθύνη του Δημοσίου, καθώς δεν έχουν επιλυθεί ιδιοκτησιακά ζητήματα! Βεβαίως, όλα θα κριθούν εκ του αποτελέσματος: αν αυτή η κοινή εταιρεία πετύχει, τότε θα υπάρξει όφελος τόσο για το Δημόσιο όσο και για την Εκκλησία. Απαιτείται επομένως διαφάνεια στη διαχείριση, αλλά και επιχειρηματικό πνεύμα από τη διοίκηση της νέας, μεικτής εταιρείας – και αυτό είναι κυρίως ευθύνη του Κράτους. Ο Αρχιεπίσκοπος έκανε το βήμα. Τώρα το Δημόσιο πρέπει να το αξιοποιήσει προκειμένου να γυρίσει σελίδα στις σχέσεις Κράτους - Εκκλησίας!